

## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความเป็นมาและทบทวนเรื่องเดิม

ผู้ป่วยอ้วนมักจะมีปัญหาพื้นจากยาสลบช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้รับยาดมสลบที่ละลายในไขมันสูงเป็นระยะเวลานาน จึงอาจพบภาวะแทรกซ้อนในห้องพักฟื้นได้สูงกว่าผู้ป่วยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะแทรกซ้อนทางการหายใจ เช่น ความอึดตัวของออกซิเจนในเลือดต่ำลง ภาวะหยุดหายใจ ทางเดินหายใจอุดตันและการสำลักเข้าปอด เป็นต้น ซึ่งภาวะแทรกซ้อนเหล่านี้สัมพันธ์กับระดับความรู้สึกดั้งเดิมของผู้ป่วย<sup>1-7</sup>

ทั้ง desflurane และ sevoflurane เป็นยาดมสลบประเภทไอระเหยที่มีการละลายในเลือดและไขมันต่ำกว่าตัวอื่นๆ มีฤทธิ์ระคายเคืองน้อย จึงเหมาะสำหรับผู้ป่วยอ้วน<sup>8,9,10</sup> ทำให้ฟื้นจากสลบได้เร็วกว่ายาดมสลบตัวอื่นๆ แต่เนื่องจากเป็นยาที่ราคาแพง มีความแรง (potency) ของยาดำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง desflurane ทำให้มีความสั่นเปลื้องสูง จึงเหมาะที่จะใช้ในเทคนิคการดมยาสลบที่ใช้อัตราการไหลของก๊าซรวมต่ำ

#### วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้ยา sevoflurane และ desflurane ในผู้ป่วยที่มีน้ำหนักเกินมาตรฐาน โดยเปรียบเทียบการลดลงของความเข้มข้นของยาดมสลบทั้งสองในถุงลมปอด และระยะเวลาที่ใช้ในการฟื้นตัวหลังปิดยาดมสลบ

## ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นการศึกษาเทคนิคการใช้อัตราการไหลของก๊าซรวมต่ำ ในผู้ป่วยที่มีน้ำหนักเกินมาตรฐาน ที่มารับการผ่าตัดโดยเปรียบเทียบระหว่างยาดมสลบ sevoflurane และ desflurane และใช้เครื่องวัดระดับความเข้มข้นของยาดมสลบ ทั้งนี้เพื่อกระตุ้นและสนับสนุนให้มีการใช้เทคนิคนี้ ให้มากขึ้นในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่และโรงพยาบาลอื่นๆโดยสามารถอนุมานผลการวิจัยนี้ไปใช้ในโรงพยาบาลที่ไม่มีเครื่องวัดระดับความเข้มข้นยาดมสลบในลมหายใจ